

SOUMRAK
ZÁKON SMEČKY
PŘÍZRAKY NOCI

Erin Hunterová

ALBATROS

Zákon smečky: Soumrak

Přízraky noci

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

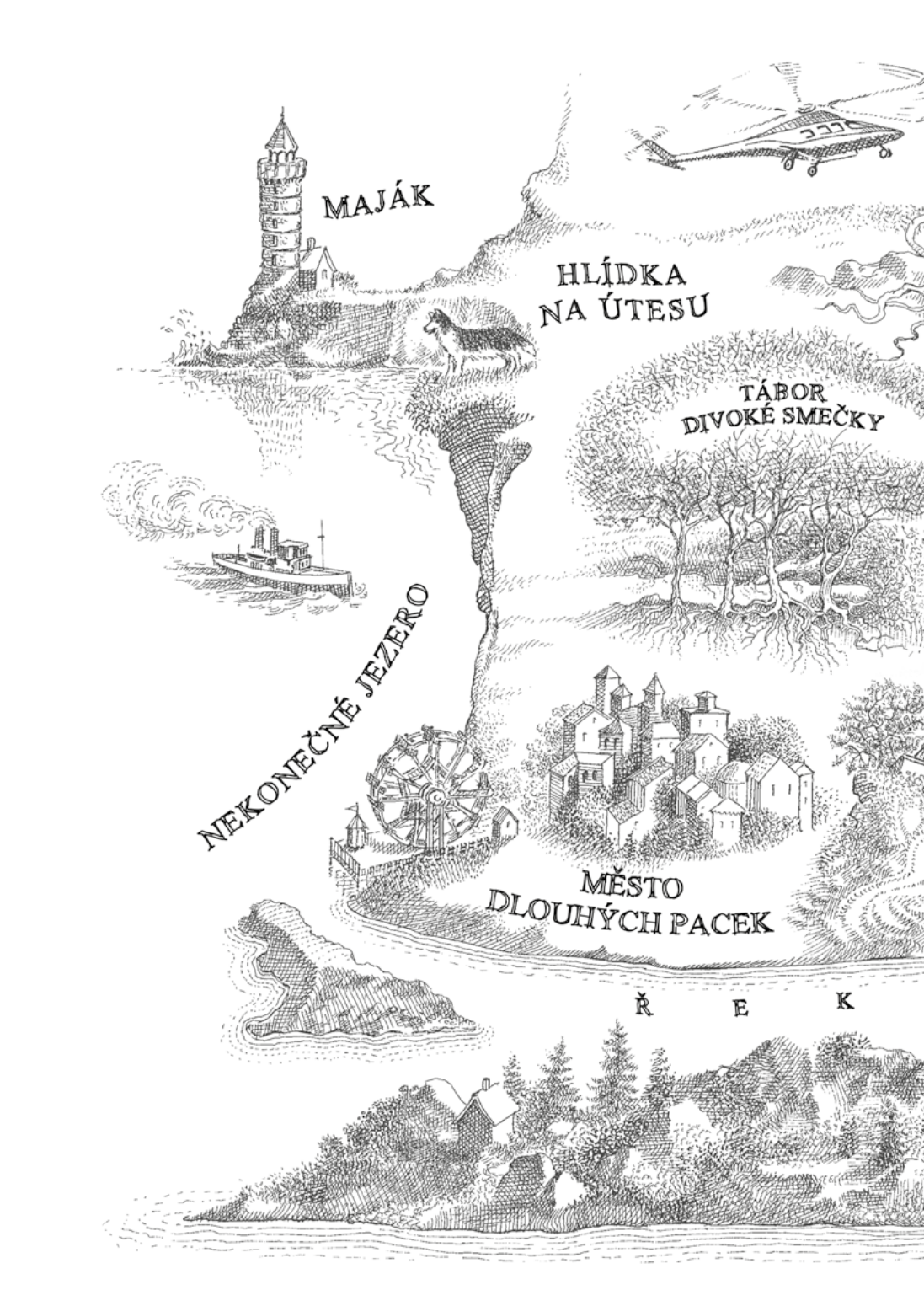
Erin Hunterová

Zákon smečky: Soumrak – Přízraky noci – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

ALBATROS

MAJÁK

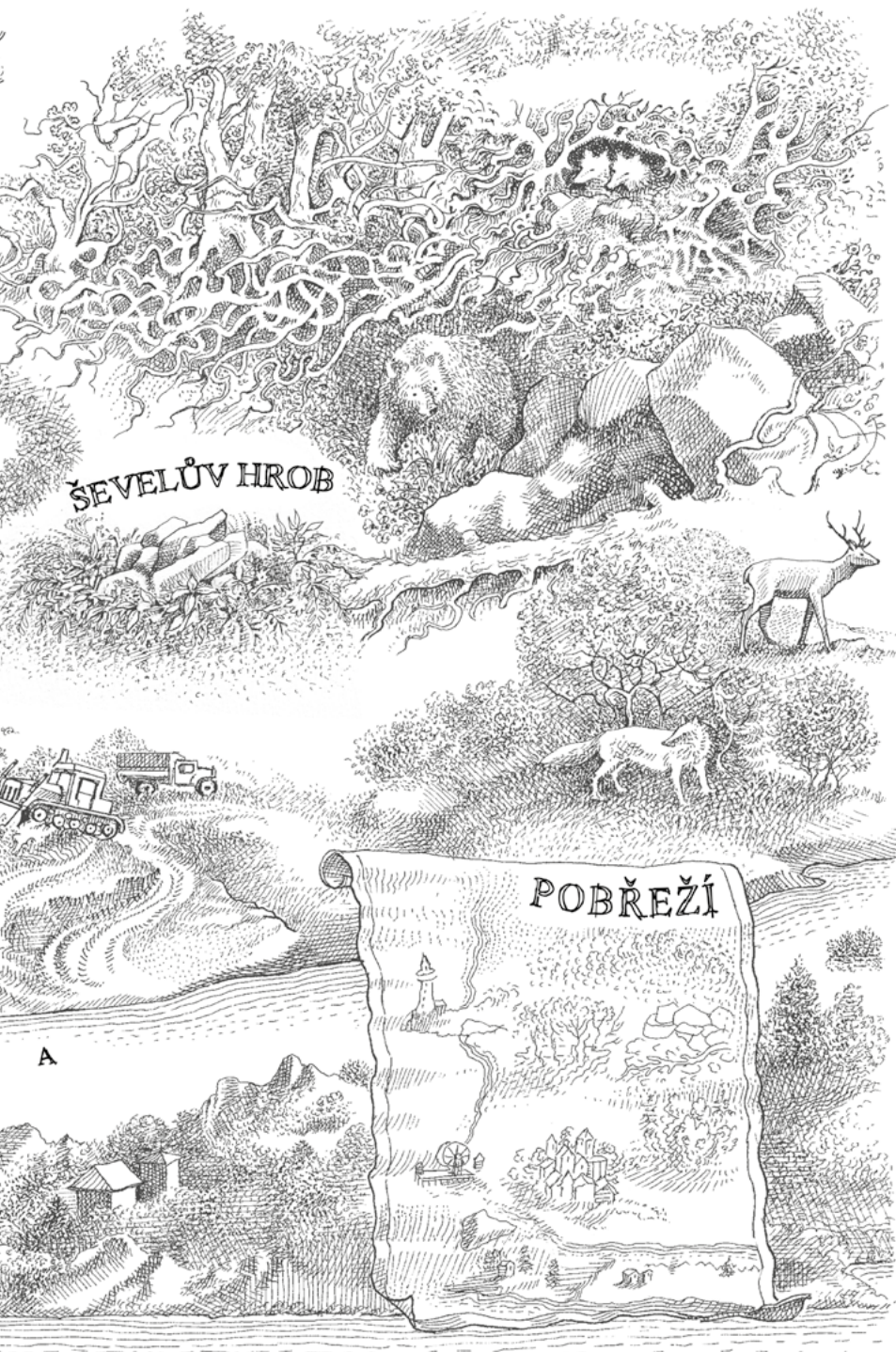
HLÍDKA
NA ÚTESU

TÁBOR
DIVOKÉ SMEČKY

NEKONEČNÉ JEZERO

MĚSTO
DLOUHÝCH PACEK

Ř E K

SOUMLAK
ZÁKON SMLČKY
PŘÍZRAKY
NOCÍ

ERIN HUNTEROVÁ

ALBATROS

Přeložil Matěj Čuchna

Survivors The Gathering Darkness: Dead of Night

Copyright © 2016 by Working Partners Limited

All rights reserved.

Translation © Matěj Čuchna, 2017

Jacket art © Frank Riccio, 2016

ISBN tištěné verze 978-80-00-04612-9

ISBN e-knihy 978-80-00-05178-9 (1. zveřejnění, 2018)

Se zvláštním poděkováním Rosie Bestové

SEZNAM ČLENŮ SMEČKY

DIVOKÁ SMEČKA (podle postavení ve smečce)

Alfa – malá závodní fena s krátkou šedou srstí (známá také jako Hvězda)

Beta – zlatobílý pes s hustou srstí (známý také jako Štístko)

LOVCI

Snap – malá fena s hnědobílou srstí

Bruno – velký bojový pes s hustou hnědou srstí a nevlídnou tváří

Bella – zlatobílá fena s hustou srstí

Miky – hladkosrstý černobílý farmářský pes

Bouře – tmavohnědá hlídací fena

Šíp – černohnědý hlídací pes

Ševel – hubený šedý pes

Hvozd – podsaditý hnědý pes

HLÍDKAŘI

Luna – černobílá farmářská fena

Pajda – hnědý lovecký pes s černými skvrnami a chromou tlapkou

Strěla – štíhlá hnědobílá lovecká fena

Daisy – malá bělosrstá fenka s hnědým ocáskem

Hrab – vychrtlý drsnosrstý pes se zjizveným čenichem

Bríza – malá hnědá fenka s velkýma ušima a krátkou srstí

Zrzečka – malá fenka se zrzavou srstí

Brouk – černobílý chundelatý pes

Bodlina – černá chundelatá fena

Jespa – malá černá fenka

Omega – malá dlouhosrstá bílá fenka (známá také jako Sluníčko)

ÚVOD

„Hlídací psi se nikdy neschovávají!“ zavrčel Bručoun na velkého zlatosrstého psa, zastavil se a zapřel se packami o zemi pokrytou hnijícím listím. Lízinka na něj znepokojeně pohlédla a cítila, jak jí buší srdce. Jejich bratr Vrtík nervózně zakňučel a přitiskl se k boku toho druhého, černobílého psa.

Lízinka věděla, proč se Bručoun zlobí.

Něco nás pronásleduje a ten zlatý pes ví, co to je.

Oba dospělí spolu za chůze tiše rozmlouvali a mysleli si, že je štěňata neslyší a že necítí stále pronikavější pach jejich strachu. Lízinka se podívala na zlatého psa, Štístka, a cítila, jak jí přejíždí mráz po zádech až ke špičce svěšeného ocasu. Štístko byl velký, statečný pes. Jestli se i on bojí toho, co vydává to podivné vytí, musí být opravdu zle.

Štístko na chvíli zaváhal a díval se na Bručouna, jako by byl mladý pes stejně děsivý jako to neznámé nebezpečí, které je pronásledovalo temnotou.

„Štěňata, udělejte to, co my,“ řekl Miky, Štístkův černobílý ka-

marád, vrhl se na zem a převaloval se sem a tam, dokud neměl celý kožich pokrytý bahnem a listím.

Lízinka ho poslechla a válela se po zemi, dokud nebyla obalená bahnem od hlavy až k patě. Za jiných okolností by bylo válení se v blátě s jejími bratry a novými kamarády zábavné, ale tentokrát to nebyla hra. Povzbudivě štouchla vlhkým čenichem do Vrtíka a pomáhala mu, dokud se jeho povědomá mléčná vůně neztratila pod nánosem lesních pachů.

„Musíte to vydržet a nečistit se,“ řekl Miky a Vrtík ztuhl s napůl vyplazeným jazykem, kterým se už už chystal odstraňovat bláto ze své srsti. „Výborně. A teď musíme být úplně potichu a nehýbat se.“ Miky zalezl pod keř a Lízinka a Vrtíkem ho následovali. Vrtík se přitulil k Mikyho boku a zabořil svůj čenich do jeho srsti. Lízinka měla také chuť schovat obličej, ale nedokázala se k tomu přimět. Ať je pronásledovalo cokoliv, musela to vidět.

Kěž by tu byla maminka, ta byla velká a silná a ochránila by nás před těmi příšerami.

Jenže maminka byla pryč, stejně jako ostatní psi ze smečky i dlouhé packy, které se o ně staraly. Maminka odešla – k Zeměpsici, jak říkal Štístko – a štěňata zůstala opuštěná v Psí ohradě, bez jídla a bez dospělých psů, kteří by jim řekli, co mají dělat. Dokud se neobjevili tihle dva.

Lízinka doufala, že se Zeměpsice o její maminku postará. Než odešli z Ohrady, pohřbili její tělo do země společně se studeným nehybným štěnětem, které našli ležet v trávě.

Lízinka přitiskla ouška k hlavě a potlačila v sobě zakňučení. Teď už cítila pach blížících se příšer. Na chvíli měla pocit, že to jsou

psi, jenže tenhle pach byl jiný než ten, který se vznášel v Psí ohradě nebo kterým byli cítit Štístko a Miky. Byl ostrý a cizí.

Když společně opouštěli Psí ohradu, dospělí psi štěnatům slíbili, že se o ně postarají. Lízinka jim věřila. Teď pozorovala Štístka, který stál strnule před keřem, a doufala, že zlatý pes svůj slib splní.

„Já se před ničím schovávat nebudu,“ obořil se Bručoun na Štístka. Lízinka cítila, jak se jí z hrdla dere tiché zavrčení. Měla chuť vyskočit a seštěkat svého bratra, aby se přestal chovat jako pitomec, ale neodvažovala se na sebe upoutat pozornost.

Bručoun se otočil k odchodu a Lízinka napjala svaly, připravená se rozběhnout a dostat ho do bezpečí, i kdyby ho tam měla dovláčet v zubech. Jenže potom uslyšela ty hlasy a cítila, jak ji opouští veškerá odvaha.

„Kam jít mláďata?“

„Už blízko, už cítit...“

Co to je? pomyslela si Lízinka zděšeně a přitiskla se k zemi.

Štístko se rozběhl za Bručounem a začal ho postrkovat směrem ke keři. Bručoun se bránil a jeho drápy zanechávaly rýhy v bahně, jak se snažil něčeho zachytit.

Copak máš místo mozku kámen? chtěla Lízinka zavýt. *Přestaň se s ním prát!*

Bručoun konečně vklouzl do podrostu vedle Lízinky, Štístko se tam nasoukal za ním a nespouštěl z něj oči. Lízinka slyšela, jak Bručounovi něco tiše říká, ale nerozeznával jednotlivá slova. Bručounovu vystrašenou odpověď už ale slyšela jasně: „Kojoti? Co to je?“

„Já sníst mláďata. Nejdřív měkoučké čeníšek!“ zasyčel někdo poblíž chraplým hlasem.

„Já chroupat ocásky!“

Po tomhle ztichl i Bručoun a už se jen chvěl. Lízinka s vytřeštěnými očima hleděla skrz větvičky a spatřila stíny pohybující se na vršku kopce. Částečně připomínaly psy, ale jejich chlupatá těla se nesla na dlouhých tenkých nohou, které připomínaly kosti pokryté tenkou kůží.

Vrtík se zavrtil ještě hlouběji do Mikyho husté srsti, a dokonce i Bručoun zavřel oči, ale Lízinka odmítla odvrátit zrak.

Nebojím se odejít k Zeměpsici, zavrčela v duchu a dívala se, jak kojoti přicházejí blíž a blíž. Ale můj ocásek žádný polopes chroupat nebude!

KAPITOLA PRVNÍ

Bouře stála na mýtině kousek od tábora a po okrajích jejího zorného pole se míhaly stíny vyděšených psů kňučících a vyjících hrůzou a žalem.

Slabé packy Slunečního psa se dotýkaly korun stromů, ale ještě nedosáhly na zem. Světlo, které dopadalo na tělo u Bouřiných nohou, mělo stejný šedý nádech jako srst mrtvého psa.

Jedinou barvou narušující kalné ranní přítmní byly jasně rudé cákance krve.

Tohle udělal pes.

Bouře si lehla na břicho a zahleděla se do Ševelových nehybných očí. Jeho rány byly děsivé. Žádný pes by nepřežil takový útok, natož chudák Ševel, který byl tak drobný. Jeho bok a břicho pokrývaly hluboké stopy po drápech a útočník mu rozerval hrdlo. Hlína kolem jeho těla byla tmavá, téměř černá. Ševel odevzdal Zeměpsici všechnu svou krev.

Bouře už mrtvé psy viděla – dokonce spoustu mrtvých psů. Vzpomínala si na jejich tváře. Její maminka měla smutné povis-

lé uši, Bladino štěně vypadalo navzdory svému násilnému skonu pokojně a klidně, jako by jen spalo, zatímco Běsovy pysky byly i po smrti ohrnuté do šíleného zuřivého šklebu.

Ale Ševel měl široce rozevřené oči, pootevřenou tlamu a vypadal, jako by ho něco překvapilo.

Kdo ti to udělal?

Bouře si uvědomila, že hlasitě oddychuje a celá se třese. Byla jí zima, ale nebyla si jistá, jestli je skutečně tak chladno, nebo ji mrazí z toho strašného pohledu.

Ostatní psi kňučeli a kroužili okolo Ševelova těla. Bruno neklidně přecházel sem a tam a cupital při tom na svých velkých tlapách, jako by se bál dotýkat země, na které Ševel zemřel. Sluníčko, Omega Divoké smečky, se třásla u paty stromu a schovávala tvář za trsem trávy.

Bouře jako by z dálky slyšela, jak někdo vyje: „Sledujte stopu! Najděte je!“ Několik psů vyrazilo do podrostu a rozběhlo se mezi stromy, mezi nimi malá bílá Daisy a rozčepýřený Hrab. O chvíli po později se k nim přidal černobílý Miky.

Už je pozdě. Teď už Ševelovi nepomůžete, pomyslela si Bouře. *A jeho vraha stejně nenajdete.* Ševel byl mrtvý příliš dlouho. Jeho rány byly suché a tělo stačilo vychladnout. Ten, kdo ho zabil, už je dávno pryč.

Bouři opět napadla ta samá myšlenka. *Tohle udělal pes. Jenže který?*

„Jak se to mohlo stát?“ zavyla Alfa a hrůzu v jejím hlasem nahradil hněv. „Tohle je naše území! Kdo byl včera večer na hlídce?“

„J-já, Alfo,“ řekla Bodlina a rozechvěle předstoupila.

„Hlídku jsem vedla já, Alfo,“ řekla Bríza, postavila se vedle

Bodliny a konejšivě do ní strčila čenichem. Bríze se nohy netřáslly, ale když se podívala na Ševelovo tělo, pohled jejích hnědých očí potemněl. „Celou noc jsme kroužily okolo tábora. Ani jedna z nás si nevšimla ničeho zvláštního.“

Jenže obejít celý tábor nějakou dobu trvá, pomyslela si Bouře. Kdyby někdo chtěl, mohl by se hlídce snadno vyhnout, jenže takový pes by musel smečku předtím delší dobu sledovat a odpozorovat, kudy a v jakých časových rozestupech hlídkaři chodí. To by znamenalo, že si nějaký neznámý pes dal tu práci, aby se pak mohl vplížit na území smečky a zavraždit ubohého Ševela.

To nedávalo smysl.

Ledaže... ledaže vrah nepřišel zvenčí.

Bouře prudce zatřásla hlavou, aby se zbavila té myšlenky dřív, než zapustí kořeny, ale navzdory vši snaze se jí uhnízdila v mysli. Bouře měla pocit, že zrazuje smečku jenom tím, že tu možnost připouští, ale...

Co když je Ševelovým vrahem někdo z nás?

Bouře se rozhlédla po ostatních. Doufala – a zároveň se toho i bála – že není jediná, koho to napadlo. Ale zbytek smečky stále pozoroval Alfu a obě hlídkačky, které před ní stály se svěšenými ocasy.

Alfa propalovala Brízu a Bodlinu mrazivým pohledem a její tenké nohy se chvěly, částečně z hněvu a částečně námahou z toho, že musí tak dlouho stát a prohýbat se pod váhou nenarozených štěňat. „Nic jste neviděly. Nic jste necítily. Vaše hlídka tedy selhala.“

Střela, Brouk a Omega zoufale zavylí na souhlas.

„Co to znamená?“ zakňučela Omega.

Štěla sklonila hlavu a svěsila uši. „Copak jsou naše hlídky k ničemu?“

„Ševelovi rozhodně k ničemu nebyly,“ řekl Hvozď hluše.

„Účelem hlídek je chránit tábor před nebezpečím,“ řekla Alfa, napřímila se, zvedla uši a přejela Lunu a zbytek hlídkářů tvrdým pohledem. „Potřebujeme lepší a častější hlídky. Chci, aby nás neustále hlídalo dvakrát tolik psů než doteď.“

Bouři se na chvíli zatajil dech a pohledy všech psů se obrátily k Luně. Ta ještě pořád velela hlídkám, ačkoliv ji Alfa vykážala na útes, aby ji potrestala za krádež jídla ze společných zásob. Bouře byla přesvědčená, že Luna byla nevinná. Farmářská fena musela seběhnout dolů, když zaslechla žalostné vytí ostatních psů. Teď zvedla čenich a zavěťřila.

„Můžeme zdvojnásobit hlídky, Alfo,“ řekla upjatým tónem, „pokud se všichni hlídkáři vzdají spánku. Při vši úctě,“ pokračovala a pokorně sklonila hlavu před Alfiným pohledem, „my na to jednoduše nemáme dost psů. Zejména teď, když jsme z některých udělali průzkumníky. Hlídkáři si musí někdy odpočinout. Možná kdybych se mohla vrátit z horní hlídky, tak by...“

„Když neodpočívá nepřítel, tak my taky ne!“ štěkla na ni Alfa. „A ty zůstaneš na útesu, dokud nerozhodnu jinak!“

Štístko se postavil vedle Alfy, která se s úlevným povzdychem opřela o jeho zlatý bok. „Alfa má pravdu. Musíme ochránit naši smečku a pomstít Ševelovu smrt,“ řekl Štístko. „Zaútočili na nás! A my musíme okamžitě zaútočit zpět!“

Mýtina se rozezněla souhlasným štěkotem a psi jeden po druhém nastražovali uši. Bella stroze přikývla, Snap ohrnula pysky a vycenila tesáky a Hvozď netrpělivě ryl drápy v hlíně.

Bouře vyštěkla tiché „Ano“, ale jinak v sobě nedokázala najít ani špetku té pověstné bojovnosti hlídacích psů. Její pohled se neustále vracel k Ševelovým prázdným očím a nehybným tlapám, což odvádělo její pozornost od burcuujícího štěkotu smečky.

Když však pohlédla na Štístka, pocítila jiskřičku naděje.

On má plán! Štístko ví, jak zjistit, kdo to udělal! Posadila se a pozorně poslouchala, co Beta řekne.

„Víme, kdo za tím stojí,“ oznámil Štístko. „Byly to ty prašivé bestie! Lišky!“

Bouře zmateně zvedla své potrhané ucho. *Jak na to přišel?*

„Zaútočily na náš tábor,“ pokračoval Štístko a zvýšil hlas do rozhořčeného vytí. „Myslí si, že jsme zabili jejich mládě, a tohle je jejich pomsta! Jsou to šílení, odporní... *nepsi!* Tentokrát ale překročily veškeré hranice. My jim teď vrátíme úder!“

Psi zavyla a jejich ocasy souhlasně zabušily o zem.

„Pomstíme Ševela!“ zavyla Bríza a Brouk s Bodlinou se k ní přidali.

„Vyženeme je z našeho území!“

„Už nikdy nebudou ubližovat psům!“

Bouře se rozhlédla po smečce a zakňučela, ale tak tiše, že ji nikdo neslyšel. Copak si nikdo z nich pořádně neprohlédl Ševelovy rány? Copak Štístkovi ušlo, že tu nikde není ani náznak liščího pachu?

„Přesně tak! A teď musíme...“ Štístko se náhle zarazil a prudce se otočil ke své družce. Alfa souhlasně kývala hlavou nad hněvem smečky, ale zároveň se celá chvěla a zavíraly se jí oči, jako by rychle ztrácela síly.

„Musíš si odpočinout.“ Luna se rozběhla k Alfě a jejich spory byly na chvíli zapomenuty. „Štěňata potřebují klid.“

„Štěňata budou v pořádku,“ řekla Alfa, ale nebránila se, když ji Beta něžně popostrčil a přiměl ji vyrazit směrem k táboru a jejímu doupěti.

Když Alfa s Betou odešli, shromáždili se všichni okolo Pajdy, Třetího psa smečky, a štěkali jeden přes druhého.

„Jestli se chceme pomstít, musíme zjistit, kde ty bestie táboří,“ řekl Bruno.

Ale tohle neudělaly lišky...

Bouře neklidně zahrabala tlapou. Musela to někomu říct, ale věděla, že se nemůže jednoduše rozběhnout za ostatními a stavět se proti tomu, co právě řekl jejich Beta.

Alfa a Štístko se ale musejí dozvědět, co se tady skutečně stalo.

Téměř se nedokázala přimět opustit Ševela. I psi z jeho bývalé smečky ho tu nechali ležet, někteří se snažili dostihnout jeho vraha a ostatní spřádali plány na pomstu. *Někdo by tu s ním měl zůstat.* Jenže Bouře měla povinnost říct Alfě a Betovi, co viděla, a tak věnovala Švelovi poslední smutný pohled a vyrazila za nimi.

Stačilo jen několik dlouhých skoků podrostem, aby se dostala z lesa a stínu stromů. Běžela po měkké trávě pokryté rosou a po zádech ji hladily první paprsky Slunečního psa. Větrní psi přinášeli slabou vůni Nekonečného jezera od útesů až k výše položenému prosluněnému táboru, ve kterém Divoká smečka našla svůj nový domov.

Alfa a Štístko šli pomalu kvůli Alfině vyčerpání a tíze jejich štěňat. Bouře je dohonila ve chvíli, když byli na kraji tábora a procházeli okolo jezírka.

„Alfo! Beto! Počkejte!“ zaštěkala. Teď, když byli všichni psi

v lese, panovalo v táboře nezvyklé ticho a Bouřino zaštekání bylo hlasitější, než zamýšlela. Malý ptáček, který odpočíval na břehu jezírka, se lekl a rychle uletěl pryč. Oba starší psi se zastavili.

„Copak, Bouře? Stalo se něco?“ zeptal se Štístko.

„Já... chtěla bych s vámi mluvit o Ševelovi.“

„Alfa musí odpočívat,“ řekl Štístko a zavrtěl hlavou. „Nemůže to počkat, dokud se nevrátím?“

„Nejsem na tom zas tak špatně, Štístko,“ řekla Alfa a přátelsky do něj trkla hlavou. „Zůstaň tady a promluv si s Bouří, do doupěte dojdu sama.“

„Určitě?“ Štístko se rozhlédl po okolí, jako by hledal lišky poschovávané ve vysoké trávě okolo jezírka.

„Ty odporuješ své Alfě?“ pošádlila ho závodní fena. „Těch pár kroků ještě zvládnou. Zůstaň tady s Bouří.“ Otočila se a pomalým, ale důstojným krokem vyrazila po svahu k doupěti. Štístko z ní nespouštěl oči a sledoval každý její krok, dokud mu nezmizela z dohledu. Bouře přeshlápla z tlapy na tlapu, čekala, až se jí Beta bude věnovat, a mezitím se jí zmocnila zvláštní netrpělivost. Její odhodlání začalo polevovat – předpokládala, že se Štístkovi vůbec nebude líbit, co mu řekne. Bylo by tak snadné to vzdát, otočit se a vrátit se za ostatními...

Ne, musím mu to říct!

„Myslím, že Švela nezabily lišky,“ vyrazila ze sebe. Štístko se prudce otočil a věnoval jí upřený pohled.

„Samozřejmě že ano. Myslí si, že jsme jim zabili mládě. To je víc než dostatečný motiv, aby...“

„Nebyl tam žádný pach, Štístko! Lišky smrdí na sto honů, ale Švelovo tělo bylo cítit jenom psy... a krví.“

Štístko nakrčil obočí a dlouhou chvíli hleděl přes Bouřino rameno směrem k lesu. Potom zavrtěl hlavou. „Ševelovo tělo bylo studené. Muselo tam nějakou dobu ležet, než na něj narazila hlídka. Pach lišek mezitím stačil vyprchat.“

„To si nemyslím,“ nedala se Bouře. „A i kdyby ano, tak bychom je určitě cítili v lese! Ale hlídka si přece žádného liščího pachu nevšimly a já jsem ho taky necítila, když jsme se vrátili z lovu. Ty snad ano?“

Štístko dál hleděl směrem k lesu a nic neříkal. Bouře předpokládala, že si nemůže vzpomenout. Nemohla mu to mít za zlé. Bylo těžké se soustředit, když uháněli k táboru, z kterého se ozývalo Alfino vytí plné bolesti a zármutku.

„Navíc,“ pokračovala, „lišky mají malé tlamy a jejich drápy nejsou moc silné. Pojď se mnou zpátky do lesa a podívej se na Ševelovy rány. Myslím, že ho zabil pes.“

Štístko přestal zírat do dálky a pohlédl na Bouři. „Cože? Ty myslíš, že jsou za tím hlídací psi?“ zavrčel. Bouře stáhla uši a uhnula pohledem. „Nebo nějakí jiní zlí psi?“ dodal Štístko rychle.

Bouře se mu odmítla podívat do očí. Sice se to snažil zakrýt, ale jeho myšlenky se okamžitě stočily k Bouřině rodné smečce, k psům, jako byli ona a Šíp.

„Já nevím,“ řekla tiše. „Nezachytila jsem žádné neznámé psí pachy, ale...“

Štístko zavrtěl hlavou. „V tom případě ho asi těžko zabil nějaký pes. Bouře, já vím, že jsi rozrušená, ale už to stačilo.“ Odvrátil se od ní. „Nejsou tu žádní cizí psi, kteří by mohli zaútočit na naši smečku. Už bychom na ně dávno narazili. Švela musely zabít lišky.“

